

Bernardín Šmíd

Boh si nás v Kristovi ešte pred stvorením sveta vyvolil

V dnešnom druhom čítaní z listu sv. Pavla Efezanom sme počuli výzvu sv. Pavla ku zveľobovaniu Boha. „Nech je zveľobený Boh a Otec nášho Pána Ježiša Krista, ktorý nás v Kristovi požehnal a zahrnul nebeskými duchovnými darmi...“ Čo to znamená „zveľobovať Boha“?

Katechizmus nás poučuje: „Velebenie vyjadruje základný smer kresťanskej modlitby: je to stretnutie Boha s človekom; v ňom Boží dar a jeho prijatie človekom volajú jeden po druhom a spájajú sa. Modlitba velebenia je odpoveďou človeka na Božie dary; pretože Boh dáva požehnanie, srdce človeka môže zasa velebiť toho, ktorý je zdrojom všetkého požehnanja. Tento pohyb vyjadruje dva základné smery: niekedy velebenie stúpa nesené Duchom Svätým skrze Krista k Otcovi (velebíme ho preto, že nám požehnal); niekedy vyprosuje naša modlitba milosť Ducha Svätého, ktorá skrze Krista zostupuje od Otca.

Môžeme si položiť otázku: Aké miesto zaberá v našich modlitbách zveľobovanie? Či aspoň niekedy zveľobujeme Boha? Často sa priznávame, že sme kliali a rúhali sme sa, ale kto sa vyznáva, že Boha nezveľoboval. Žijeme povrchno bez pochopenia súvislostí. Zabúdame na to, že Boh je náš Stvoriteľ a ak seba samých a svoj život považujeme za pozitívnu hodnotu, alebo vyjadrím to ešte polopatistickejšie: „Ak chceme žiť!“ zveľobujeme Boha, lebo to čo je v nás a vo svete dobré, pochádza zaisť od neho. Moderná fyzika nás učí, že silovým polom, v ktorom spočíva všetko, čo existuje, je Božie vedomie, Vedomie Ducha Stvoriteľa. Udržuje nás v bytí ustavičnú myšlienku Stvoriteľa. Najväčší dôkaz Božej lásky je skutočnosť toho, že sme, že existujeme. „V ňom žijeme, hýbeme a sme!“ ako hovorí sv. Pavol. Boh nás v každej chvíli znovu a znovu udržuje v bytí. Všetko je držané silou jeho lásky. I keď vieme zo zjavenia, že ľudská duša je nesmrteľná, nie je to nesmrteľnosť, ktorá by vychádzala z nej samej, ale je to nesmrteľnosť, ktorá vyplýva z Božieho rozhodnutia. Boh miluje láskou, ktorú môžeme charakterizovať aj týmito slovami: „Milovať znamená povedať tomu druhému, chcem, aby si bol!“ Niekedy vnímame prítomnosť ako neradostnú, preto lebo zabúdame na Boha, ktorý nás stále drží za ruku. Zabúdame na to, že nie je v tomto živote žiadna bolesť alebo problém, v ktorom by sám Boh nebol s nami, ktorý by s nami neprežíval. On si uvedomuje všetky vedomia. Boh prežíva solidárne všetky ľudské osudy. On je stála prítomnosť a stála láskyplná pozornosť.

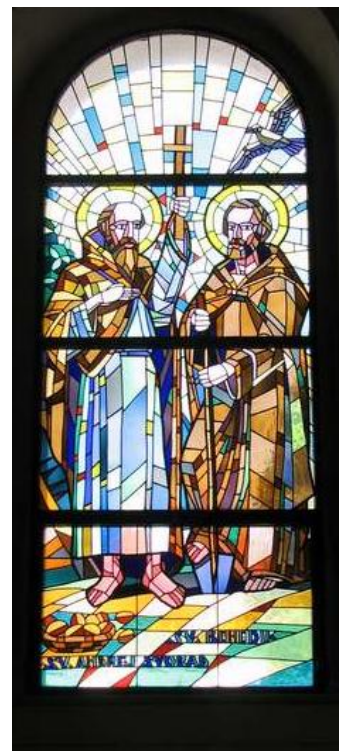
Žijeme často len v preši prítomnosti, bez

živej nádeje, bez myšlienky na budúcnosť, ktorú pripravuje Boh. Zabúdame na svoje základné povolanie uctievať, velebiť Boha a klaňať sa mu, milovať ho celým srdcom. Niekedy je tento nedostatok spôsobený aj neznalosťou Boha. Ale Boh, ktorého máme zveľobovať, je Otec nášho Pána Ježiša Krista. Toto je najistejšia totožnosť Boha. Poznanie Boha skrze Ježiša Krista. On sám hovorí: „Kto mňa vidí, vidí Otca!“ Boh Otec sa zjavuje v celom stvorení, no najdokonalejšie v človeku, ktorý bol stvorený, aby sa stal Božím obrazom. Ale zo všetkých ľudí sa najdokonalejšie zjavil vo svojom Slove, ktoré sa stalo telom a prebývalo medzi nami. Na svojej ceste hľadania Boha často robíme chybu, že vedome obchádzame Božie Slovo a chceme ho hľadať kdesi inde. Ale Boh komunikuje s nami skrze svoje Všemohúce Slovo, „ktoré bolo na počiatku u Boha a Bohom bolo to Slovo a skrze ktoré bolo všetko stvorené.“

Nebeský Otec má ten istý charakter aký sa nám zjavuje v osobe Ježiša Krista. Má ten istý charakter sebadávajúcej lásky. Má ten istý charakter ako Ježiš, ktorý pre nás a pre našu spásu zostúpil do smrti a do pekla. Ak sme si aspoň trochu uvedomili v tejto chvíli, kto je Boh Otec vyslovme vo svojom srdci: „Nech je zveľobený Boh a Otec nášho Pána Ježiša Krista, ktorý nás v Kristovi požehnal a zahrnul nebeskými duchovnými darmi.

Nech je zveľobený, pretože je Otcom nášho Pána Ježiša Krista, ale nech je zveľobený aj za to úžasne Božie požehnanie, ktoré nám dáva skrze svojho Syna, pretože skrze neho máme večný život. Niekedy nás v našom zveľobovaní chce pomýliť naša okamžitá situácia, alebo videnie našej budúcnosti. Boha však nemáme velebiť len kvôli tomu, čo pre nás urobil, ale ho môžeme velebiť ešte úžasnejším spôsobom pre neho samého, bez ohľadu na to, ako sa cítim, čo prežívam, pretože On je Absolútne Dobro a Absolútna Krása. Môžem spievať o svojej láske v zabudnutí na seba. Boh si nás ustavične všima a sme stále predmetom jeho nežnej starostlivosti. Sme tu a existujeme len preto, lebo On sám na nás ustavične koncentruje svoju stvoriteľskú pozornosť. Katechizmus nás znovu poučuje: „chvála je spôsob modlitby, ktorá bezprostrednejšie uznáva, že Boh je Boh. Ospevuje ho pre neho samého, oslavuje ho, pretože On je, bez ohľadu na to, čo koná. Skrze chválu sa Duch Boží spája

Pokrač. na str.2

Sv. Benedikt a sv. Andrej Svorad
v okennej vitráži
Farský kostol sv. Ladislava, kráľa v Rajci

*Prišlo mu to ľúto
nad ich úzkosťou,
Keď počúval ich náreky a stony.
Pripomenul si slovo dávno dané,
a že je plný lásky, odpustil.*

*Milosrdenstvo svoje dal im najst',
všetkým, čo žili v zajatí.*

*Zachráň nás, Hospodine,
Bože náš!
Spomedzi pohanov
nás zhromaždi,
aby sme Tvoje meno mohli sláviť
a Tvoju chválu roznášať!*

*Požehnaný buď Pán, Boh Izraela
od vekov do vekov!
A všetok ľud,
nech na to povie: Amen,
buď pochválený Pán!*

Pot bez lásky neplatí

s našim duchom, aby dosvedčoval, že sme Božie deti, vydáva svedectvo jednorodenému Synovi, v ktorom sme boli prijatí za synov a skrze neho oslavujeme Otca. Chvála prevyšuje ostatné spôsoby modlitby a pozdvihuje ich k tomu, ktorý je ich prameňom a cieľom: „jeden Boh, Otec, od ktorého pochádza všetko, pre ktorého sme tu i my“. Našou obeťou chvály a vďačnosti je aj táto eucharistia, ktorú slávime.

Sv. Pavol ďalej pokračuje: „On nás svojim dobrotivým rozhodnutím predurčil, aby sme sa skrze Ježiša Krista stali jeho deťmi na chválu a slávu jeho milosti, ktorou nás obdaroval vo svojom milovanom Synovi..“ Ak môžeme hovoriť o nejakom predurčení človeka zo strany Boha, môžeme povedať na základe Božieho zjavenia, že existuje len toto jedno pozitívne predurčenie človeka ku spásu. Boh chce spasíť všetkých ľudí.

Univerzálna Božia láska ustanovila od večnosti: všetkým ľuďom je otvorená ako konečný cieľ večná spása. Konkrétne uskutočnenie večnej spásy sa deje sprostredkovaním Ježiša Krista (absolútne nutne) a cirkev pôsobí závisle na ňom. Jednotlivý človek môže spasne byť činný slobodne skrze dar a úlohu viery a lásky. Takto chápané predurčenie je vlastne evanjeliom, a to tým, že zdôvodňuje spásu ľudí v univerzálnej, absolútnej, neochvejnej Božej láske a tak dáva veriacim poslednú istotu jeho eschatologickej nádeje. A to je ďalší dôvod ku zvelebovaniu Boha.

Ježiš povedal učeníkom: „Ako mňa miluje Otec, tak ja milujem vás. Ostaňte v mojej láske! Ak budete zachovávať moje prikázania, ostanete v mojej láske...“

Toto som vám povedal, aby vo vás bola moja radosť a aby vaša radosť bola úplná“ (porov. Jn 15, 9-11).

Vlastnými silami môžem zo seba pri najlepšej vôli a maximálnej snahe vyžmýkať nanajvyš pot, ale nie lásku. Výsledkom popri „spáchaní dobrého skutku“ je únava, vyčerpanie, nedocenenie a sklamanie. Niekde sa stala chyba.

Pane

vďaka za jasnú inštrukciu, ako na to. Ty si neželáš, aby sme sa umordovali. Chceš, aby sme sa ti otvorili, prijali od teba lásku a vzápätí ju odovzdávali ďalej. Od rána do večera, vedome a dobrovoľne, stále dookola. To je všetko. To je celé. Takto je to jednoduché: „Zostaňte v mojej láske!“ Kto si to vyskúša, dá ti za pravdu - okúsi radosť, šťastie a potvrdí, že „tvoje bremeno neťaží“. Je to ľahšie, radostnejšie a zmyslupnejšie, než bez lásky a bez teba realizovať svoje „nábožné“ nápady, prepotiť košelu a strhať sa.

Marie Svatošová „Tykadlom Viery“

MODLITBA ZVERENIA SA PANNE MÁRII

Preblahoslavená Panna Mária, prichádzame k tebe, našej Sedembolestnej Matke. Pripomíname si chvíľu, keď si stála pod krížom svojho Syna, Ježiša Krista. V duchu počúvame jeho slová, ktoré nám povedal o tebe: „Hľa tvoja Matka! Hľa, vaša Matka!“ Spolu s apoštolom Jánom sme ňu prijali a stále prijímame s veľkou dôverou a nádejou ako našu Matku. Sme ochotní počúvať a poslúchať tvoje slová na svadbe v Káne Galilejskej, kde si nás pozvala urobiť všetko, čo nám tvoj Syn Ježiš Kristus povie. Chceme plniť jeho vôľu podľa tvojho vzoru. Lebo ty, Sedembolestná, si prijala plnosť bolestí v oddanosti do jeho vôle. Ty nás učíš, že bolesti prežívané tu na zemi v plnosti lásky sú cestou k plnosti slávy v nebi.

Preto my, pozemskí pútnici a mnohokrát neverní hriešnici, si znovu obnovujeme a potvrdzujeme naše krstné sľuby. Odprosujeme tvojho Syna za odmietanie Božieho plánu pseudokultúrou smrti, za odmietanie Božej zvrchovanosti nad počatým životom i životom vyhasínajúcim. Zriekame sa navždy zlého ducha a odovzdávame sa celí Ježišovi Kristovi, aby sme ho po všetky dni svojho života nasledovali nesúc svoj kríž vernejšie ako doposiaľ.

Matka Sedembolestná, volíme si ňu dnes za svoju Matku a Kráľovnú. Všetko, čím sme, čo máme a čo konáme, vkladáme do tvojich rúk a zverujeme pod tvoju ochranu. V úplnej poddanosti a láske sa skrze teba, Sedembolestná Matka, zasväcujeme Ježišovi Kristovi: seba osobne, svoje rodiny, spoločenstvá i celú spoločnosť – náš národ na všetkých úrovniach jeho jestvovania, jeho prítomnosť i budúcnosť. Prosíme ňu, veď nás cestou láskyplného prijímania každodenných ťažkostí, aby sme mali účasť na moci víťazného kríža tvojho božského Syna. On svojim zmŕtvychvstaním ukazuje, že vernosť vôli nebeského Otca nás otvára pre jeho všemohúcu lásku, ktorá premáha zlo a utrpenie a vedie k víťazstvu lásky, života a radosti v časnosti i vo večnosti. Amen.

Imprimatur: Mons. Stanislav Zvolenský, bratislavský arcibiskup metropolita.

V Bratislave dňa 8. augusta 2014, Prot. N. 3475/2014

Modlitba upravená pre všeobecné použitie aj mimo Národnej svätyně v Šaštíne.

Milí farníci. **Ružencové spoločenstvo vo Vištuku** organizuje 9.8.2015 púť do Dechtíc. Prosíme záujemcov, aby sa prihlásili u p. kostolníkov v sakristii. Putujme spoločne za Kráľovnou pomoci.

Sväté omše v 15.týždni Cezročného obdobia - (B)

13.VII. pondelok

18:00 Za Ľ Františku Šramkovú a sestry

14.VII. utorok

18:00 Za Ľ Katarínu Moravčíkovú a Františka Horvátha

15.VII. streda

18:00 Za Ľ Rozáliu Čaputovú a rodinu Moravčíkovú

16.VII. štvrtok

18:00 Za Ľ Jána a Annu Cetlových

17.VII. piatok

18:00 Za zdravie a Božiu pomoc (L.)

18.VII. sobota

08:00 **Nebude**

Upratovanie kostola č.d. 254 - 284

19.VII. 16. Nedeľa Cezročného obdobia

08:00 **Nebude**

10:00 Za Ľ Jozefa a Teréziu Stojkovičových, rodičov a súrodencov

Lektori: Kosnáčová T., Polakovičová Z.

14:00 Posvätný ruženec, litánie

Liturgický kalendár

13.VII. pondelok Sv. Henrich - Ľsp

14.VII. utorok Sv. Kamil de Lellis, kňaz - Ľsp

15.VII. streda Sv. Bonaventúra, biskup a učiteľ Cirkvi - Sp

16.VII. štvrtok Preblahoslavená Panna Mária Karmelská - Ľsp

17.VII. piatok Sv. Andrej Svorad a Benedikt, pustovníci - Sp

18.VII. sobota Sv. Fridrich, biskup

Kriza

To podstatné v našich životoch sú vzťahy. Vôbec však nie je ľahké vzťahy budovať, prežívať ich, ani sa vyhnúť ich zlyhávaniu. Súčasťou našej existencie sú aj krízy, či už vo vzťahu k Bohu, k sebe i druhým, ktoré jednoducho prichádzajú. Iluzórne je myslieť si, že by človek dokázal byť vo vzťahoch trvalo vyrovnaný. Český teológ Dominik Packa k tomu múdro dodával: „Človek je vyrovnaný, až keď leží v truhle.“

Krizové otázky

Žijeme vo svete, ktorý musí každodenne riešiť celý rad otázok. Neubúda ich, práve naopak. Otázky rastú buď na pôde poznania - čím viac poznávame, tým menej vieme a tým viac sa pýtame, alebo rastú s mierou ľudskej bolesti a fyzického a duševného utrpenia.

Hlupák, ktorý sa nachádza v relatívnej pohode, absolútne nemá potrebu pýtať sa. Klásť si otázky a hľadať na ne odpovede je znakom vnútorne bohatej osobnosti.

Z vývinovej psychológie vieme, že človek sa nerodí hotový. Osobnosť človeka sa tvorí, rastie a vyvíja sa. Zavrieť malé dieťa do miestnosti, neposkytnúť mu nijaké podnety, neumožniť mu vidieť svet a najmä neodpovedať na jeho ustavičné prečo, znamená nechať ho zakrpať, nenaučiť ho reč. A práve to slovo prečo, zložené z piatich písmen, je slovom, ktoré rozvíja nielen človeka, ale celú spoločnosť i vedu - a je typické pre rod Homo sapiens, pre človeka rozumného.

Deti sa pýtajú: „Prečo je niekto v nemocnici, prečo tam majú biele plášte ako u kaderníka, prečo sa na pohrebe plače...?“ Takéto otázky patria do výbavy malých detí. My by sme sa za takéto otázky hanbili. A na tomto mieste sa musím priznať, že tým deťom závidím.

Žiaľ, postupom času, rokmi dospievania otázok začalo čoraz viac ubúdať. Na jednej strane asi preto, aby sme nevyzerali ako hlupáci, ktorí sa pýtajú stále a na všetko, a na druhej strane možno preto, aby sme vyzerali ako mudrci, ktorí už všetko vedia, a otázky sú pre nich zbytočným zdržiavaním sa na ceste za Nobelovou cenou. Alebo preto, aby sme nevyzerali ako malé deti?

Ak niečo súčasnému svetu vyčítam, je to umelo vytvorená zábrana pýtať sa na zmysluplné veci. Naopak, pýtať sa na nezmysly sa hodnotí ako punc modernej kvality.

„Ľudia, najmä mladí, tápajú. Nie je to tým, že nevidia riešenie, je to preto, že nevidia problém.“

K tomu by som si dovolil doplniť, že na vine je určitý druh naučenej pasivity. Mladí ľudia využívajú technické výdobytky, ale nerozumejú im, pasívne prijímajú čosi kultúrne, ale nezúčastňujú sa na tom, a prežívajú tiež duchovné aktivity - útrpne a bez štipky nadšenia.

Tak ako si vo fyzike kladieme technické otázky a nachádzame na ne odpovede vo fyzikálnom laboratóriu, ako vytvárame kultúru v kolektíve, takisto by sme mali nachádzať odpovede na zmysel života v rodine alebo v duchovnom spoločenstve Cirkvi.

Aby sa z dieťaťa nestal sociálny primitív, ale aby sa rozvinula jeho osobnosť (nemám tu na mysli spevácke, športové alebo politické osobnosti), dieťa musí klásť otázky sebe i svojmu okoliu, musí si veci ujasňovať.

V tejto súvislosti si spomínam na jednu „filozofickú“ debatu, ktorá sa rozprúdila na chate pri oslave narodenín. Často tam zaznelo slovo „jasné“. Je predsa jasné, že... Ved' je dávno jasné, že... Komu by nebolo jasné, keď...

Na konci rozhovoru sa ozval starší muž, ktorý po celý čas mlčal, a povedal jedinou vetu: „Priatelia, neberte to osobne, ale iba hlupák má vždy a vo všetkom jasno.“

V tej chvíli sa zrejme medzi nami nenašiel nikto, kto by nemal rumenec na tvári a komu by nebolo všetko úplne „jasné“.

Svätý Pavol v Prvom liste Korintánom píše: „Keď som bol dieťa, rozprával som ako dieťa, poznával som ako dieťa, rozmyšľal som ako dieťa. Keď som sa stal mužom, zanechal som detské spôsoby.“

Na tomto mieste si dovoľm parafrázovať svätého Pavla: Kým som bol dieťaťom, kládol som si otázky ako dieťa, pýtal som sa ako dieťa, hľadal som odpovede ako dieťa. Keď som sa stal dospelým, prekonal som to, čo je detinské, a začal som sa pýtať ako dospelý, klásť si otázky ako dospelý, neprestal som sa pýtať, hoci som už bol dospelý.

Každý sa rodíme ako originál, žiaľ, mnohí z nás umierajú ako kópie.

Max Kašparů „Po lane ku Kristovi“

BYŤ ĽUĎMI ZMIERENIA

Možno sme si všimli, a možno ani nie, že prvý dar, ktorý prináša vzkriesený Ježiš apoštolom, je dar odpustenia a zmierenia.

Prijmite Ducha Svätého, komu odpustíte, bude mu odpustené (porov. Jn 20, 22-23). Odpúšťať a zmieriť sa nie je slabosť, ale život v Duchu Svätom. S ním sa spája pokoj a radosť. náš svet nič tak nepotrebuje ako zmierenia a lásku. Bez nich sa život ničí. Preto apoštol Pavol vyzýva: „V Kristovom mene prosíme: Zmierite sa s Bohom!“ (2 Kor 5, 20)

Vzkriesený Kristus chce, aby sme prijali jeho Ducha ako schopnosť zmierovať a odpúšťať.

Všetci to potrebujeme, lebo žijeme z odpustenia. Každý potrebuje viac lásky, ako si zaslúži.

Odpustenie tvorí život, neodpustenie smrť.

Čínske príslovie hovorí: Kto hľadá pomstu, musí vykopať dva hroby.

Povzbuďme sa rozprávaním španielskeho jezuitu: Bolo nás päť detí. Počas občianskej vojny niekto udal nášho otca a komunisti ho zabil. Raz sme si ako deti hovorili: „Keby sme vedeli, kto nášho otecka zabil, pomstili by sme sa mu.“ Počula to naša mamička a hneď zasiahla: „Deti, aj keby sme vedeli, kto bol ten človek, nepomstili by sme sa mu. Súd patrí Pánu Bohu, a my sa máme za svojich nepriateľov modliť. Pán sa o nás postará.“ A napodiv, aj keď nám otec veľmi chýbal a bolo nám bez neho ťažko, mamička nás vychovala. Všetci piati sme ukončili vysokú školu, dvaja z nás sú kňazmi. Na to, čo nám mama povedala, nikdy nezabudnem.

Áno, sme povolani stávať sa ľuďmi zmierenia a odpustenia. Nemáme inú možnosť ako utvárať život na našej zemi. náš svet potrebuje ľudí zmierenia.

Byť kresťanom v dnešnom svete, ktorý zabúda na Boha, znamená byť človekom zmierenia, svedkom Kristovej lásky, čo vedie ku krížu a zároveň k zmŕtvychvstaniu.

Náš život nie je možný bez lásky a láska nie je možná bez odpúšťania a zmierenia.

Nezabudnime: *Veriť vo vzkriesenie Ježiša Krista znamená veriť, že úprimné úsilie o pokoj rieši spory, láska víťazí nad nenávisťou a túžba po pomste sa mení na odpustenie (Eucharistická modlitba o zmierení).*

Jozef Šuppa SJ „Sýtiť srdce i ducha“

Okom stolára

V jednej dedinke bola dávno-pradávo skromná stolárska dielňa. Raz, keď bol stolár na pochôdzke, zasadil pracovné nástroje k veľkej porade.

Zasadanie trvalo dlho a miestami bolo rušné, ba až ostré. Išlo o vylúčenie niektorých členov z dôstojného spoločenstva nástrojov.

Prvý, ktorý sa ujal slova, povedal: „Musíme vylúčiť sestru Pílkou, lebo stále hryzie a škripe zubami. Má najhryzavejšiu povahu na svete.“

Ktosi mu skočil do reči: „Medzi nami nemá miesto ani brat Hoblík. Je to nabrúsený puntičkář, ktorý poodiera všetko, čoho sa dotkne.“

„A čo brat Kladivo?“ zaprotestoval ďalší. „Má ťažkú a útočnú povahu. Povedal by som, že je to zurvalec a

bitkár. Tlčie hlava-nehlava a lezie všetkým na nervy. Vyhodme ho!“

„A čo Klinec? Dá sa žiť s takými pichľavými bytosťami? Nech idú preč aj oni. Aj s Pilníkom a Rašpľou. Žiť s nimi je večné utrpenie. A vyžeňme aj Šmirgľa. Zdá sa, že jediný dôvod jeho existencie je škriabať blížneho!“

A tak sa stolárovi nástroje dohadovali stále živšie a živšie. Hovorili všetci, jeden cez druhého. Kladivo chcelo vyhnáť Pilníka a Hoblíka, a Pilník so Šmirgľom zasa Klinec a Kladivo, a tak ďalej. Na konci zasadania všetci vyhánali všetkých.

Schôdzku znenazdania prerušil príchod stolára. Všetky nástroje zmĺkli, keď videli, ako pristupuje k hoblici. Vzal dosku, prepíľil ju hryzavou Pílkou.

Ohobľoval ju Hoblíkom, ktorý poodiera všetko, čoho sa dotkne. A hneď sa dal do práce. Potom prišiel rad na Sekeru, ktorá bez milosrdenstva všetko osekáva a zraňuje, na sestru Rašpľu s drsným jazykom a na brata Šmirgľa, ktorý škriabe a drhne.

Potom stolár siahol po Klincoch s pichľavou povahou a po Kladive, ktoré všetko bije po hlave.

Použil všetky svoje nástroje so všetkými násilníckymi vlastnosťami a urobil kolísku. Krásnu kolísku pre dieťaťko, ktoré sa malo narodiť. Kolísku, ktorá mala prijať Život.

Boh na nás pozerá okom stolára.

Bruno Ferrero „Kruhy na vode“

Desatoro

3.prikázanie

Pamätaj, že máš svätiť sobotný deň

(Ex 20,8-10)

Siedmy deň - nedeľa

Sabat alebo sobotný deň sa uvádza prvý raz až v správe o stvorení ako deň, v ktorom sa človek uvoľňuje pre Boha. V spojitosti s Dekalógom je navyše znakom

„Zmluvy“ Boha s jeho ľuďmi. Prvotná idea soboty je teda vlastne predznačenie slobody a rovnosti všetkých. Dobrodennie sabbatu prešlo na nedeľu, na deň vzkriesenia Pána a s kresťanstvom sa rozšírilo v našich národoch, ba po celom svete na stáročia, až podnes. V ruštine má nedeľa dodnes názov „voskresenie“ zo staroslovienčiny. V siedmy deň ani otrok nebol otrokom, ani poddaný nebol poddaným, aj pre nich platil deň sviatočný a deň odpočinku. A v stredoveku to bolo aj u nás na Slovensku do roka 52 nedeľ a v niektorých obdobiach až 20-30 ďalších zasvätených sviatkov.

Kňaz Leppich v knihe Cesta okolo sveta uvádza svoju kázeň, ktorú povedal odsúdeným vo väzení: „Buďte radi, že vám Cirkev vybojovala nedele. Chcete ich zas stratiť? Počuli ste predsa, že nedele ustanovil Boh - nie odbory alebo politické organizácie.“ - To, čo platilo i pre poddaných v stredoveku, platí to aj pre dnešných robotníkov a pre všetkých zamestnaných. V nekresťanských krajinách a v nekresťanských režimoch „siedmy deň odpočinku“ nepoznali a nepoznajú - ani v niekdajšej Kambodži, ani v Severnej Kórei.

Slávením sviatočného dňa si má človek pripomínať, že je stvorený, a to na „Boží obraz“, a že práca a vonkajšia činnosť nie je celou náplňou jeho života. Na to však nestačí len mať oddych, ale i duchovne a nábožensky naplniť sviatočný deň.

Podľa príkladu „Božieho odpočinku“ po šiestich dňoch stvorenia, čo bol obraz plný zmyslu pre bohoslužbu. Siedmy deň ako deň pokoja a odpočinku od práce mal byť pre ľudí zasvätený Bohu. Po oslobodení vyvoleného ľudu z otroctva v Egypte si mal ľud každý siedmy deň pripomínať aj toto oslobodenie ako veľký dar Boží. Tým sa mala ku stvoriteľskej pamiatke Božieho pokoja pripájať i ďalšia pamiatka podstatnej záchrany života vyvoleného ľudu. Slávenie a zasvätenie siedmeho dňa „sabat“ malo pritom aj svoju sociálnu stránku - odpočívať od práce mal každý a všetko, nielen pán, ale i jeho sluha.

V kresťanstve, v ktorom sa uskutočnilo posledné podstatné oslobodenie človeka, oslobodenie od hriechu, a to smrťou na Golgote a vzkriesením Ježiša Krista vo veľkonočné nedeľné ráno, sa siedmym dňom sviatočným a dňom odpočinku stal Deň Pánov, Dies Dominica - nedeľa. Prešiel na ňu obsah „sabbatu“ ako na deň „nového stvorenia“, ktorým sa krstom stáva každý z nás v novom oslobodení. Nedeľa ako deň nového stvorenia a oslobodenia sa stala v kresťanstve prvým dňom týždňa.

Sabat, siedmy deň, dostal tak v nedeľné ráno vzkriesenia Krista novú podobu. Je to ráno, keď Zmŕtvychvstalý vstupuje medzi svojich, keď sa okolo neho zhromažďujeme, keď nás pozýva k sebe. Je to deň uctenia a stretania sa s Bohom, keď prichádza k nám a vyhľadáva nás a my môžeme vyhľadať jeho.

Cirkev ospevuje siedmy deň, nedeľu, hymnou breviára:

„Najsvätejší je tento deň
zo všetkých, ktoré nám Boh dal.
Posväcuješ ho, Ježišu,
tým, že si prvý z mŕtvych vstal!“

Ján Chryzostom kardinál Korec „Sloboda ako dar - či záhuba?“

www.fara.sk/vistuk/

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku